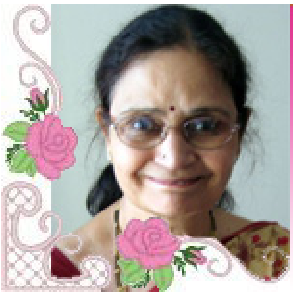

శివాని
మంథా భానుమతి

ముప్పేటలా అల్లుకున్న ముగ్గురు స్నేహితురాళ్ళ ముచ్చటైన కథ.. !

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

7

రుద్ర అసహనంగా కదిలాడు కారులో. వెనక సీట్లో కూర్చున శివానీ, నేనూ అతన్ని గమనిస్తూనే ఉన్నాం. రుద్ర క్రిందటి నెలే మా ఊరికి అసిస్టెంటు సూపర్నెండెంట్ ఆఫ్ పోలీస్‌గా ట్రాన్స్‌ఫర్ అయి వచ్చాడు. అహల్య పెళ్ళి అయాక నాకు, శివానీకి ఏదో పోగొట్టుకున్నట్లుగా అనిపించింది. రుద్ర "ఆఫీస్ పని మీద వైజాగ్ వెళుతున్నాను వస్తారా" అని అడిగాడు.

పోలీస్ ఆఫీసర్ కదా భయం ఏం ఉండదని నాన్నగారూ, అమ్మా ఒప్పుకున్నారు. పైగా శివానీ మా ఇంటి కొచ్చి బ్రతిమిలాడింది. నిన్న ప్రొద్దున్నే బయల్దేరి పదింటికల్లా వైజాగ్‌లో ఉన్నాం. మమ్మల్ని గెస్ట్ హౌస్ దగ్గర దింపి, రుద్ర ఆఫీస్‌కి వెళ్ళి కారు పంపించాడు. ఇంక శివానీ, నేనూ సింహాచలం, రామకృష్ణా బీచ్ తిరిగి రూముకి వచ్చి భోజనం అయాక, ఓ కునుకు తీసి లేచేప్పటికి రుద్ర వచ్చాడు. ముగ్గురం కైలాస గిరి మీద తిరిగి, భీమిలి రోడ్ మీద అలా రైడ్‌కి వెళ్ళి గెస్ట్ హౌస్‌కి వచ్చి పడుకున్నాం.

రుద్రకి ఆఫీస్ పని అవగానే పన్నెండింటికి మళ్ళీ తిరుగు ప్రయాణం అన్నాడు. ప్రొద్దున్నే కనక మహాలక్ష్మి గుడికి వెళ్ళి రుద్రరాగానే భోంచేసి బయలుదేరాం.

వైజాగ్ వెళ్ళేప్పుడు ఎంత సులువుగా వెళ్ళిపోయామో, వచ్చేప్పుడు అంత కష్టమవుతోంది. మధ్యలో ఒక చోట ట్రాఫిక్ జామ్. అది క్లియర్ అయి ఇరవై కిలోమీటర్లు దాటగానే ఇంకో చోట పెద్ద యాక్సిడెంట్. రోడ్ మీద మిరపకాయలు ఎండబెట్టారట. అవి కొన్ని నడిరోడ్డుమీదకి వచ్చి, వేగంగా వస్తున్న లారీని స్కిడ్ అయేలా చేశాయిట. లారీ వెళ్ళి ఎదురుగా వస్తున్న బస్సుని ఢీ కొంది. బస్సులో నిండా ఉన్న జనం. చెల్లా చెదురుగా రోడ్డు మీద పడిపోయారు.

ఆ దృశ్యం తలచుకుంటేనే ఒళ్ళంతా జలదరిస్తోంది. అప్పటి వరకు ముగ్గురం జాలీగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ వచ్చాం. రుద్ర తన ట్రైనింగ్‌లో జరిగిన విశేషాలన్నీ చెపుతున్నాడు. మా ముందు ఒక అరడజను బళ్ళుంటాయి. మూడు కార్లు, రెండు వాన్లు, ఒక బస్సు. ఉన్నట్లుండి అవన్నీ స్పీడు తగ్గించాయి. అప్పుడే లారీబస్సు, లారీ ఢీకొని, జనం హాహాకారాలతో.... పెద్ద చప్పుడుతో.... నానాబీభత్సంగా ఉంది. మాకు ఒక అరమైలు దూరంలో అది జరిగినా, అంతా స్పష్టంగా కనిపించింది. ఎగిరి మిరపకాయల గట్టుమీద పడ్డవాళ్ళు... కళ్ళలో, ముక్కులో, చెవుల్లో కారం వెళ్ళిపోయి... దెబ్బలు తగిలిన చోటక్కూడా దూరిపోయి.... హృదయ విదారంగా ఏడుస్తున్నారు. ఇంక

లారీక్రింద, బస్సు క్రింద పడ్డవాళ్ళు, కిటికీల్లో.... తలుపుల్లో..... చిక్కుకున్న వాళ్ళు, బారికేడ్లకి గుద్దుకున్నవాళ్ళు, శివానీ, నేనూ చూడలేక కళ్ళుమూసుకున్నాం.

రుద్ర వెంటనే రంగంలోకి దిగాడు. సెల్‌ఫోన్ తీసి అక్కడికి పాతిక మైళ్ళ లోపు దూరంలో ఉన్న ఊళ్ళలో పోలీస్ స్టేషన్లకి ఫోన్ చేసి..... హాస్పిటల్స్‌ని కాంటాక్ట్ చేసి... అంబులెన్స్‌లు, పారామెడికల్ వాళ్ళని, డాక్టర్లని పంపమని......ఫైర్ ఇంజన్ వాళ్ళని కటింగ్ మెషిన్స్ తెమ్మని....., ఆర్డర్లు పాస్ చేసి, స్పాట్‌కి వెళ్ళాడు. నేను చూడలేనని కార్లోనే కూర్చున్నాను. శివానీ బయాలజీ స్టూడెంట్ కదా! ఫస్ట్ ఎయిడ్ చేస్తానని కార్లో ఉన్న ఫస్ట్ ఎయిడ్ కిట్ తీసుకుని వెళ్ళింది. అక్కడ ఒక ఫస్ట్ ఎయిడ్ కిట్ ఏమూలకి? అయినా ఒక్క ప్రాణం కాపాడినా నయమే కదా!

నేను కాసేపు వణుకుతూ కూర్చున్నాను. ఎమర్జెన్సీలో ఎందుకు పనికి రాకుండా ఉండడం క్షమించరాని నేరం. ఎంత సర్ది చెప్పుకున్నా కాళ్ళు కదలనంటున్నాయే!

రుద్ర వచ్చి సెల్‌ఫోన్ ఇచ్చి "ఫోన్లు ఆన్సర్ చెయ్యి. ఈ స్పాట్ ఎడ్రస్ ఇది. యస్.ఓ.యస్. అని చెప్పు. నా పేరు చెప్పు. నేను కొంతమందికి ఫస్టెయిడ్ ఇస్తున్నాను." అని పరుగెత్తుకుంటు వెళ్ళిపోయాడు.

ఈలోగా అంబులెన్సు హారన్‌లు, జీపులు వచ్చే శబ్దాలు వినిపించాయి. ట్రాఫిక్‌ని రైట్ లైన్‌లోకి డైవర్ట్ చెయ్యమని కారు డ్రైవర్‌కి ఇన్‌స్ట్రక్షన్స్ ఇచ్చాడు రుద్ర. కారు డ్రైవర్ ట్రయిన్డ్ పోలీస్, రుద్ర కార్లో, ఎమర్జెన్సీకి కావల్సిన వస్తువులన్నీ ఉంటాయి. డ్రైవర్ రెండు చివర్ల బోర్డు పెట్టేసి, అక్కడున్న జనంలో ఒక యువకుడ్ని ఒక ప్రక్క ఉంచి, తనొక ప్రక్కనుండి ట్రాఫిక్‌ని డైవర్ట్ చేస్తున్నాడు.

నేను గుండెదిటువు చేసుకుని ఫోను పట్టుకుని స్పాట్ దగ్గరగా వెళ్ళాను. అంబులెన్సులు నాలుగు, పోలీసు జీపులు ఆరు వచ్చాయి. అందరూ యాక్షన్‌లోకి దిగిపోయారు. రుద్ర ఎవరు ఏం చేయాలో గైడ్ చేస్తున్నాడు. అప్పటికే అతను ప్రయారిటీలు సార్ట్ అవుట్ చేసేశాడు. శివానీ 'కొంచెం ఫరవాలేదు' అన్న వాళ్ళ దగ్గర నర్సుకి సాయం చేస్తూ కనిపించింది.

నేను ఫోన్లు ఆన్సర్ చేస్తూ, ఎంతమందిని అంబులెన్స్ ఎక్కిస్తున్నారో నోట్ చేస్తున్నాను. కొంతమందిని కొంచెం దూరంలో ఒక దగ్గరికి తీసుకెళ్ళి పడుకోపెడుతున్నారు. ఒక నర్సు వెళ్ళి వాళ్ళ మీద తెల్లదుప్పట్లు కప్పుతోంది. అది అర్థం అవగానే నేను రోడ్డు ప్రక్కకి పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి భళ్ళున వాంతి చేసుకున్నాను.. హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళఖ్ఖర్లేదన్న మాట వాళ్ళని. తేరుకున్నాక వాళ్ళ సంఖ్యని కూడ నోట్ చెయ్యడం మొదలు పెట్టాను.

ఈ లోపుగా పత్రికలవాళ్ళు, టి.వీ వాళ్ళు, చుట్టు ప్రక్కల ఊళ్ళలోని జనం.... అలా ప్రవాహం లాగా రాసాగారు. పోలీసులు రెండువైపులా తాళ్ళు కట్టేసి అందరినీ కంట్రోల్ చేస్తూ... డాక్టర్స్‌ని, నర్సుల్నీ, ఫైరింజన్ వాళ్ళని మాత్రం లోపలికి వెళ్ళనిస్తున్నారు.

"జీవితంలో మర్చిపోలేని అనుభవం." శివానీతో కార్లో అన్నాను. అంతా అయి మేం కార్లో కూర్చుని బయల్దేరడానికి అయిదుగంటల పైనే పట్టింది. రుద్ర లోకల్ పోలీస్ ఆఫీసర్లకి అంతా అప్ప చెప్పి "బయలుదేరదాం" అన్నాడు.

అందరం నిస్త్రాణగా కూర్చున్నాం. నాకన్పించింది, కారు డ్రైవర్ ఎలా ఉన్నాడో అని.

"మేమందరం ఫిజికల్‌గా, మెంటల్‌గా ఇలాంటివాటికి ట్రైన్ అయిన వాళ్ళం. అందుకని మా గురించి నువ్వేం వర్రీ అవకు" నా మనసులో మాట తెలిసినట్లుగా రుద్ర అన్నాడు.

ఇంతకంటే మర్చిపోలేనిది భరించలేనిది, మనస్సు పిండేసేది అయే అనుభవం కొద్దిసేపట్లో అవబోతోందని అప్పుడనుకోలేదు నేను.

✵ ✵ ✵

ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడి లేచాడు రుద్ర. టైము చూశాను. తొమ్మిదిన్నర. అప్పుడే ఊళ్ళోకి ప్రవేశించబోతున్నాం.

"ఊళ్ళోకి వెళ్ళకు. ఆ ముందు కనిపిస్తున్న జంక్షన్ దగ్గర రైట్‌కి పోనీయ్. రైల్వే గేటు దాటాక లెఫ్ట్‌కి వెళితే అత్తయ్య వాళ్ళ పేట వస్తుంది." డ్రైవర్‌తో అన్నాడు రుద్ర.

డ్రైవర్ అలాగే కుడివేపుకి తిప్పాడు. కొంచెం దూరం వెళ్ళాక వీధి దీపాలు మొదలయాయి. రైలు గేటు దాటాక చిన్న పంటకాలువ మీద వంతెన. వంతెన దాటి ఎడం వైపుకి తిరిగి కొంచెం దూరం వెళ్ళగానే మా మా పేట వచ్చేస్తుంది. ఇటునుంచి వెళ్ళేటప్పుడు, రోడ్లు కొంచెం ఇరుగ్గా ఉన్నా మెయిన్ రోడ్డుకి రెండు కిలోమీటర్ల కంటే దూరం ఉండదు. ముందు అహల్య వాళ్ళ ఇల్లు వస్తుంది తరువాత మాది. మా ఇల్లు దాటి మళ్ళీ మెయిన్ రోడ్ కేసి వెళుతుంటే శివానీ వాళ్ళ ఇల్లు. ముందు నన్ను దింపేసి శివానీని దింపుదామని అనుకునుంటాడు రుద్ర.

"డ్రైవర్! కారాపు" రుద్ర కొంచెం గట్టిగా అరిచాడు.

డ్రైవర్ సడన్ బ్రేక్ వేశాడు. శివానీ, నేనూ ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడి ఏమయిందా అని చూశాము.

"కొంచెం వెనక్కి తియ్యి."

డ్రైవర్ రాజు మెల్లిగా వెనక్కి పోనిచ్చాడు. ఇటు, అటు కనుచూపు మేరలో ఎవరూ లేరు. రుద్ర కారెందుకు ఆపమన్నట్లు?

"ఆ! స్టాప్ హియర్", తలుపు తీసుకుని కుడిప్రక్క రోడ్డు దిగాడు. కొంచెం వెనక్కి పంటపొలాలున్నాయి. ప్రక్కన కాలువ. రాజు టార్చిలైటు తీసుకుని రుద్ర వెనకాలే వెళ్ళాడు.

రుద్ర నాలుగడుగులు వెయ్యగానే కనిపించింది..... నేను, శివానీ కారు దిగి రోడ్డు మీదినుంచే చూస్తున్నాం.

"మైగాడ్!" అంటూ గబగబా ఫోను తీసి పోలీస్ స్టేషన్‌ని హాస్పిటల్‌ని కాంటాక్ట్ చేశాడు.

శివానీ కూడా రుద్ర దగ్గరికి వెళ్ళింది. కాళ్ళు వణుకుతుంటే నేను కూడా మెల్లిగా వెనకాల వెళ్ళాను.

ఎవరో ఇద్దరు యువతీ యువకులు. ఇద్దరూ బోర్లా పడుకుని ఉన్నారు, ప్రక్కప్రక్కన. చుట్టూ రక్తం మడుగు. నాకు మళ్ళీ కడుపులో త్రిప్పటం మొదలైంది. ఆ యువకుడికి తెలివస్తున్నట్టుంది. కాళ్ళు చేతులూ కదుపుతున్నాడు. అతను చెయ్యి పైకెత్తినప్పుడే రుద్ర అతన్ని చూసుంటాడు. వీధి దీపం కాంతి అతని మీద బాగా పడుతోంది. ఆ యువతి నీడలో ఉంది.

శివానీ దగ్గరగా వెళ్ళబోయింది.

"వెయిట్. ఫోటోలు తీశాక వెళదాం." రుద్ర ఆపాడు.

"అసలు ప్రాణం ఉందో లేదో చూద్దాం." శివానీ ఇంకా ఏదో అనబోయింది.

"ఇద్దరికీ ప్రాణభయంలేదు. ఒక పదినిముషాల్లో మట్టి స్పెషాలిటీస్‌కి తీసుకెళదాం. ఇక్కడికి దగ్గరే కదా!" రుద్ర, శివానీని పట్టుకున్నాడు,

మళ్ళీ అంబులెన్స్‌దీ, పోలీస్ జీపుదీ సైరన్‌లు. మధ్యాహ్నంవే ఇంకా చెవుల్లో గింగురు మంటున్నాయి. ఇవాళ చాలా దుర్దినం లాగా ఉంది.

పోలీస్ వాళ్ళు చకచకా ఫోటోలు తీశారు. అంబులెన్స్‌లోంచి స్ట్రెచర్స్ తీసి ఇద్దర్నీ వెల్లకితలా త్రిప్పి స్ట్రెచర్స్ మీదకి ఎక్కించారు.

స్ట్రెచర్స్ కాంతిలోకి రాగానే నేనూ, శివానీ ఒక్కసారి "అమ్మో!" అని అరిచి, స్ట్రెచర్స్ దగ్గరికి పరుగెత్తాం.... ఇద్దరం వెక్కి, వెక్కి ఏడుస్తూ! రుద్ర మమ్మల్నిద్దర్నీ గట్టిగా వెనక్కిలాగాడు. "హాస్పిటల్‌కి త్వరగా తీసుకెళ్ళాలి. పదండి మనం కూడా వెళదాం."

"రుద్రా! అహల్య, గౌతమ్...!" శివానీ హిస్టీరిక్ గా అరుస్తూ అంది. నేను కళ్ళు తిరిగిపడిపోయాను. ఎవరో పారామెడిక్ వచ్చి, నీళ్ళు చల్లి, లేపి కారు దగ్గరికి తీసుకెళ్ళడం లీలగా గుర్తుంది.

జరిగేదంతా ఏదో కలలా... ఎక్కడో దూరంగా జరుగుతున్నట్లు, నేను పైనుంచి అంతా గమనిస్తున్నట్లు అనిపించింది.

ఏమిటది? ఏమిటది? అంతా అబద్ధం. ఇదంతా ఏదో పీడకల అయియుంటుంది. నేనూ, శివానీ, అహల్య కాలేజ్‌లో చెట్టు క్రింద లంచ్ తింటూ స్కూల్ టీచర్ల మీద జోక్స్ వేసుకుంటున్నాం కదా!

"ఏయ్! మీరా! "జయమ్మ' టీచరు గుర్తున్నారా?" అహల్య మా కుట్టు టీచర్ని బాగా ఆటపట్టించేది.

"అయ్యో! గుర్తులేకేం మనం ఎంత గట్టిగా కుట్టినా కుట్ల దగ్గిరలాగి పట్టుకుని, చింపినంత పనిచేసి... భూతద్దాల కళ్ళజోడులోంచి చూస్తూ తిట్టేది," శివానీ గొంతు పరక పోయింది.

"ఇదేమో సందు చూసుకుని ఆవిడ కొంగు కట్ చేసి కుట్టేసింది. ఇంక ఆవిడ మొహం చూడాలి." అహల్యని చూపిస్తూ అన్నాను నవ్వలేక ముగ్గురం లేచి నుంచున్నాం.

"మీరా! మీరా!" శివానీ కుదుపుతూ అరుస్తోంది.

నేను నవ్వుతూ, ఏడుస్తూ ఏదో మాట్లాడుతున్నాను.

"లే! లే! హాస్పిటల్ వచ్చింది." ఎవరో లేపి కుర్చీలో కూర్చోపెట్టారు. నోటికి తియ్యగా, చల్లగా తగిలింది. మెల్లిగా కళ్ళు తెరిచాను. గ్లాసులో బత్తాయి రసం తాగిస్తోంది అమ్మ. "అమ్మా!" గట్టిగా అరుస్తూ మళ్ళీ క్రిందపడబోయాను. పడకుండా ఎవరో పట్టుకున్నారు. నెమ్మదిగా వెనక్కి తిరిగి చూశాను. 'నాన్న'... నా వీపుమీద చేత్తో రాస్తూ.

"ఏమయింది? అమ్మా! ఎక్కడున్నాం? టైమెంత?"

"ఏం కాలేదురా! అంతా బాగానే ఉన్నారు. టైము పన్నెండవుతోంది. నువ్వు ఆవేశపడకు. కామ్‌గా ఉండు." అమ్మ ప్రశాంతమైన మొహంతో అంది.

"మేం తొమ్మిదిన్నర కల్లా ఊర్లోకి వచ్చాం. మరి ఇంతసేపు!" ఎవరో కొట్టినట్లయి భోరుమని ఏడవసాగాను.

"అమ్మా! అహల్య..." చెప్పబోతున్న నా నోటిమీద చెయ్యి ఉంచింది అమ్మ.

"అహల్య, గౌతమ్ కులాసాగా ఉన్నారు. రక్తం ఎక్కించారు. కొంచెం మత్తు మందిచ్చారు. ఏం ఫరవాలేదన్నారు. గౌతమ్‌కి తలదగ్గర దెబ్బ తగిలింది. కుట్లు లేశారు. రేప్పొద్దున్న మనం మాట్లాడచ్చు." ఎప్పుడొచ్చిందో శివానీ, నా చెయ్యి నిమురుతూ అంది.

"శివా! మన అహల్య..." మళ్ళీ వెక్కిళ్ళు.

"ఊరుకో మీరా! ఏం కాలేదన్నాగా. మళ్ళీ మనం ముగ్గురం కబుర్లు చెప్పుకోవచ్చు రేపుట్నుంచీ" శివానీ గొంతులో ఏదో వెలితి.

8

ఉస్మానియా యూనివర్శిటీ లాండ్ స్కేప్ గార్డెన్స్‌లో కూర్చున్నాం నేనూ, అహల్యా. అహల్య మైక్రో బయాలజీలో యమ్.యస్.సి చేస్తోంది. నేను తెలుగు యమ్.లో చేరాను. అప్పటికి ఆ భయంకరమైన సంఘటనలు జరిగి ఏడాది అవస్తోంది. నేను లేడీస్ హాస్టల్లో ఉండి చదువుకుంటున్నాను. కొంతమంది సహృదయులు, ముఖ్యంగా గౌతమ్ అన్నయ్య ఆర్థిక సహాయంతో ఏ ఆటంకం లేకుండా సాగుతోంది నా చదువు.

అప్పుడప్పుడు టీ.వీ ఛానల్స్‌లో ఇంటర్వ్యూలు కండక్ట్ చెయ్యడం, కామెంటేటర్‌గా ప్రోగ్రామ్స్ నిర్వహించడం... లాంటివి చేస్తూ కొద్దిగా సంపాదిస్తున్నాను కూడా. ఎప్పుడైనా కథలు, కవితలు ప్రచురణ వల్ల ఇంకొంచెం ఆదాయం.... మొత్తానికి ఫరవాలేదనిపించేలా ఉంది. తేజా టీవీ వాళ్ళు ఫుల్ టైం ఎనౌన్సర్‌గా రమ్మన్నారు. కానీ యమ్.ఏ అయాక చేరతానని చెప్పాను.

మధ్య రాత్రిలో ఒకోసారి ఉలిక్కిపడిలేచి ఆపకుండా ఏడుస్తుంటాను. ఈ పీడకలలు ఎప్పటికి ఆగిపోతాయో!

గౌతమ్ హైటెక్ సిటీలో ఒక సాఫ్ట్‌వేర్ కంపెనీలో ప్రోగ్రామ్ మేనేజర్‌గా చేస్తున్నాడు. యూనివర్శిటీకి దగ్గరగా ఉంటుందని దుర్గాబాయ్ దేశ్‌ముఖ్ కాలనీలో ఎపార్ట్ మెంటు తీసుకుని ఉంటున్నారు అహల్య, గౌతమ్. నేను సాధారణంగా శని, ఆదివారాలు వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళిగడుపుతుంటాను.

అహల్య ఆ సంఘటన తర్వాత చాలా సన్నగా అయిపోయింది. అసలు తేరుకోవడానికి మూడునెల్ల పైనేపట్టింది. తనకేం పెద్ద దెబ్బ తగల్లేదు మరి! గౌతమ్‌కే తలమీద పెద్ద దెబ్బ... చాలా రక్తం పోవడం... నాలుగు రోజుల తర్వాత కానీ స్పృహ రాలేదు. అయినా వాడే తొందరగా మనుషుల్లో పడ్డాడు.

అహల్య క్కూడా రక్తం ఎక్కించవలసి వచ్చిందట... ఎందుకో మరి. నాకయితే దెబ్బలేం బైటకి కనిపించలేదు.

అసలేం జరిగింది? అడిగితే ఎవరూ చెప్పటంలేదు. ఆఖరుకి అహల్యకూడా. "అబ్బ! అదేం గుర్తు చెయ్యకే బాబూ! అందరం బాగేనే ఉన్నాం కదా!" అని పేలవంగా నవ్వుతుంది.

అంతకుముందే మేం రాసిన, ఉస్మానియా యూనివర్శిటీ పి.జి.ఎంట్రన్స్‌లో, నాన్ లోకల్‌లోనే మా ఇద్దరికీ సీట్లు వచ్చాయి. వెంటనే గౌతమ్‌కి జాబ్‌రావడం ..... నేను హాస్టల్‌కీ, అహల్య, గౌతమ్ తీసుకున్న ఎపార్ట్‌మెంట్‌కి మారిపోయాం.

అహల్య మొహం బాగా కోలగా అయిపోయి, కళ్ళు మరీ పెద్దవిగా... ఏమిటో పోలికే మారిపోయినట్లయిపోయింది. ఇదివరకు ఉండే సహజ మందహాసం మాయమయిపోయిందెందుకో! ఒక్క ఏడాదిలోనే పదేళ్ళ పెద్దరికం వచ్చేసింది. పెళ్ళయితే అలా మారిపోతారేమో!

అమ్మ నాపెళ్ళి గురించి నాన్నగార్ని సాధిస్తూనే ఉంటుంది.

"యమ్.ఏ అయి ఉద్యోగంలో చేరగానే చూస్తాగదా!" అంటారు నాన్నగారు. తను రిటైర్ అయినప్పుడు వచ్చే డబ్బుతో పెళ్ళి చెయ్యచ్చని. అప్పటికి శేషు బి.టెక్. కూడా అయిపోతుంది కదా!

"శివానీ లేకపోతే మనిద్దరి మధ్యా మాటలే ఉండవు కదా!" అహల్య అంటుంటే ఒక్కసారి ఆలోచనల్లోంచి బైటకి వచ్చాను.

గార్డెన్‌లో ఉన్న చిన్న చెరువు కట్టమీద కూర్చుని కాళ్ళు ఊపుతూ, దొరికిన చిన్న చిన్న రాళ్ళని నీళ్ళలోకి విసురుతూ - మధ్య మధ్య మౌనాన్ని భంగపరుస్తున్నాం.

"రాళ్ళు వెయ్యడం తో ప్రశాంతంగా ఉన్న చెరువులో ఎంత కల్లోలం రేగుతుందో చూశావా అహల్యా?" ఇంకో రాయి విసురుతూ అన్నాను.

"అప్పుడప్పుడు దేముడు కూడా ప్రశాంతంగా ఉన్న జీవితాన్ని ఇలాగే అల్లకల్లోలం చేస్తూ ఉంటాడు." అహల్య గద్గద స్వరంతో అన్న మాటలకి చటుక్కున ప్రక్కకి తిరిగాను.

"హాయ్! సమీరా!" మమ్మల్నిద్దర్నీ తప్పుకుని కట్టమీద నుంచి కెమిస్ట్రీ డిపార్ట్‌మెంట్ కేసి వెళుతున్న మా క్లాస్ మేట్స్...." లైబ్రరీకి వస్తావా?" అని అడిగారు.

"హాయ్! నేను అరగంటలో క్లాస్‌కి వస్తాను. మీరు వెళ్ళండి." బై అని చెప్పి వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

"శివానీ మెయిల్ ఏమైనా ఇచ్చిందా?" అహల్యకి ఇంటి దగ్గర కంప్యూటర్, బ్రాడ్ బాండ్ కేబుల్ కనెక్షన్ ఉంది. గౌతమ్ శని, ఆదివారాల్లో కూడా దానిముందు కూర్చుని ఆఫీసు పని చేసుకుంటాడు. అప్పటికి అహల్య గద్గద స్వరంతో అన్నమాట మర్చిపోయాను. అహల్య కూడా "హమ్మయ్య" అనుకున్నట్లుంది. వెంటనే టాపిక్ మార్చేసింది. "తను రోజూ ఇస్తుంది. నేనే కంప్యూటర్ ఖాళీ లేక లేట్ చేస్తుంటాను. గౌతమ్ పడుకున్నప్పుడు తప్ప దాని దగ్గరే వేళ్ళాడుతుంటాడు, తెల్లవారు ఝామునే లేచి చూసుకోవాల్సిందే నేను. ఇంతకీ... మా ఇంట్లో అంతా బావున్నార్ట. శివానీ వాళ్ళ నాన్నగారు మాత్రం లిక్విడ్స్ కూడా మింగలేకపోతున్నారట. ఈ సంవత్సరం గడవడం కష్టమే అంటోంది. ఈ ఆగస్టులో పెళ్ళి చేసుకుంటారట రుద్ర, తనూ! వాళ్ళ అన్నా, వదిన అప్పటికి వస్తామని అన్నార్ట. 'పెళ్ళి అయేవరకైనా నాన్నగారుంటే బాగుండును' అనుకుంటోంది".

"అందరికీ పెద్దవాళ్ళు అత్యుత్సాహంతో చేస్తారు పిల్లల పెళ్ళి. శివానీ అన్నీ తనే చూసుకోవాలి. తలిదండ్రులు చేసే పనులు కూడా తనే. వాళ్ళ అన్న సమయానికి వస్తాడేమో! వచ్చే ఆదివారం భవానీ వాళ్ళింటికి వెళదామా?" వెళదామన్నానే కానీ అహల్య వస్తుందన్న నమ్మకం లేదు. శివానీకి, భవానీకి రూపంలో కానీ స్వభావంలో కానీ పోలికే లేదు. భవానీ లావుగా పొడుగ్గా అంతా వాళ్ళ నాన్నగారిలా ఉంటుంది. చిన్న పిల్లల క్రింద తీసి పడేస్తుందో... లేక మాతో మాట్లాడ్డానికి విశేషాలుండవో కానీ.... రెండు మాటలు మించి మాట్లాడదు.

తనేమో... తన ఎలిట్ సొసైటీ ఏమో! హైదరాబాద్ వచ్చాక, నా బలవంతం మీద ఒక్కసారి వాళ్ళింటికి వచ్చింది అహల్య. భవానీ వాళ్ళిల్లు బంజారా హిల్స్‌లో ఉంది చాలా దూరం... రెండు బస్సులైనా కనీసం మారి వెళ్ళాలి.

మా ఊర్లో ఎక్కడికైనా నడిచి, లేదా సైకిల్ మీద వెళ్ళిపోయే వాళ్ళం. నా అదృష్టం బాగుండి అహల్య వాళ్ళిల్లు మా హాస్టల్‌కి దగ్గరగానే ఉంది. నడవలేకపోతే, ఒక బస్టాప్ తర్వాత దిగిపోతే వాళ్ళిల్లు వచ్చేస్తుంది.

"నాకు ఇంక శని ఆదివారాలు కూడా టైం ఉండదు. ప్రాజెక్ట్ వర్క్ ఒకటి ఉంది. ఎగ్జామ్స్ అవగానే మనూరు వెళదాం. అమ్మా వాళ్ళని కూడా చూడాలి." అహల్య నుంచుంటూ అంది. నేను కూడా లేచి, కుర్తాకి అంటిన మట్టి దులుపుతూ... "సరే! మళ్ళీ సోమవారం కలుద్దాం. నేను కూడా లైబ్రరీలో గడపాలి, ఈ రెండురోజులు" అన్నాను.

ఇద్దరం ఎవరి డిపార్ట్‌మెంట్‌కి వాళ్ళు వెళ్ళిపోయాం.

శివానీకి కూడా అహల్య లాగే బి.యస్.సిలో ఫస్ట్‌క్లాస్ వచ్చినా , ఇల్లు వదిలి ఎక్కడికీ వెళ్ళే అవకాశం లేదు కదా! అన్నింటా తానే అయి చూసుకోవాలి. వాళ్ళ డాడీ పరిస్థితి మరింత క్షీణించింది. మమ్మీ ఇంకొంచెం స్తబ్దుగా అయింది. రుద్ర తన క్వార్టర్స్‌లో ఉంటున్నా రోజూ వచ్చి చూస్తుంటాడు.

శివానీ రోజూ ఆఫీసుకు వెళ్ళి అన్ని వ్యవహారాలూ చూసుకుంటోంది. కరస్పాండెన్స్‌లో యం.బి.ఏ చేస్తోంది.

"సమీరా! నీకు ఫోన్" స్నానానికి వెళ్ళబోతున్న దాన్ని ఆగి ఫోనందుకున్నాను. ఎమర్జన్సీకి మా రూమ్మేట్ సెల్ నంబరిచ్చాను. ఇదే మొదటి సారి ఆ నంబర్‌కి ఫో రావడం.

"హలో!" చేతులు వణుకుతున్నాయి.

"మీరా! డాడీ ప్రొద్దున్నే వెళ్ళిపోయారు." శివానీ అంత దుఃఖంలోనూ స్థిరమైన కంఠంతో అంది.

"సారీ! శివానీ మేం పన్నెండుకల్లా అక్కడుంటాం."

"అంత ఖంగారు పడకండి. అన్నయ్య రేపు మధ్యాహ్నానికి కానీ రాడు. మీరు రేపు ప్రొద్దున్నకి రావచ్చు." శివానీ ఫోన్ పెట్టేసింది. ఇంకా ఎంత మందికి చెయ్యాలో!

నేను గబగబా స్నానం చేసేసి, పబ్లిక్ బూత్ నుంచి అహల్యకి ఫోన్ చేశాను.

"రాత్రి పదకొండింటికి మా ఇంటి దగ్గర్నుంచే 'బస్' బయలుదేరుతుంది. నేను టికెట్స్ కొంటాను. నువ్వు క్లాసెస్ అవగానే ఇంటికొచ్చేసెయ్" అహల్య కూడా హడావుడేం పడకుండా మాట్లాడింది.

"మరి నీ క్లాసులు?"

"ప్రొద్దున్న థియరీ అవగానే ఫ్రీయే. నా లాబ్ వర్క్ ఈ వారంది కూడా కంప్లీట్ చేసేశాను. ఇంట్లో కూర్చుని థీసిస్ వర్క్ చూసుకుందామనుకున్నా కదా! రాత్రిలోపు చేసేస్తాలే" అహల్య ప్రాజెక్ట్‌కి థీసిస్ సబ్మిట్ చెయ్యాలి. ఎలాంటి పరిస్థితినైనా ఎదుర్కొనే ధైర్యం శివానీకి, అహల్యకు కూడా ఉంది.

అహల్యతో మాట్లాడాక నేను కూడా కొంచెం కుదుట పడ్డాను. డిపార్ట్ మెంట్‌కి వెళ్ళి క్లాసెస్ అటెండయి, లైబ్రరీకి వెళ్ళి రిఫరెన్స్ పుస్తకాలు రెండు తెచ్చుకుని, నోట్స్ తయారు చేసుకున్నాను. చాలా మంది ఎం.ఏకి నోట్స్ ఏంటి అనుకుంటారు. ఏ సబ్జక్టయినా సైంటిఫిక్ గా, ఎనలిటికల్‌గా చదివితేనే పట్టుసాధించగలమని నానమ్మకం. పైగా రాస్తూ ఉంటేనే, పరీక్షల్లో రాయడానికి స్పీడు వస్తుంది నాకైతే!

అలా చదువుకుంటూ, రాస్తూ.... సాహిత్య మథనం చేస్తుంటే సమయం ఎలా గడిచిపోయిందో తెలియలేదు. అంత పనిలో ఉండడంతో - శివానీ గురించి ఆలోచించడానికి కూడా టైం లేకపోయింది.

తొమ్మిదింటికల్లా డైనింగ్ హాల్‌కి వెళ్ళి భోంచేసి, అహల్య వాళ్ళింటికేసి నడక మొదలుపెట్టాను.

నడుస్తూ ఉంటే కొంచెం టెన్షన్ తగ్గినట్లు అనిపించింది. హాండ్ బాగ్ తప్ప చేతిలో ఏం లేదు కనక త్వరగానే నడుస్తున్నాను. నాకు, అహల్యకి కూడా మా ఊర్లో కొన్ని బట్టలుంటాయి. బస్సెక్కి వెళ్ళిపోవడమే.

పదిహేను నిముషాల్లో అహల్య వాళ్ళింట్లో ఉన్నాను. మా కాంపస్‌లో నడుస్తూ ఉంటే చెట్ల కొమ్మలు ఊగుతూ పలకరిస్తుంటాయి. పగలైతే అప్పుడప్పుడు ఆకులు మీదపడుతూ... గుత్తులు గుత్తులుగా ఎర్రని ఫ్లేమ్ ఆఫ్ ది ఫారెస్ట్ పువ్వులు ప్రకృతి కాంత కట్టుకున్న ఆకుపచ్చ చీరమీద ఎర్రపువ్వుల్లా మెరుస్తూ.... చల్లని గాలి సేద తీరుస్తూ... ఎంతో ఆహ్లాదంగా ఉంటుంది. వీధి దీపాల ఫ్లోరసెంట్ కాంతిలో ఇంజనీరింగ్ కాలేజి బిల్డింగ్ తళతళ మెరుస్తూ కనిపించింది. వచ్చి ఎనిమిది నెలలవుతున్నా మా కాంపస్ ఇంకా కొత్తగానే ఉంటుంది నాకు.

రాత్రి యూనివర్సిటీ కాంపస్‌లో అంత ఎక్కువ ట్రాఫిక్ ఉండదు. అక్కడక్కడ వాకింగ్ చేసే వాళ్ళూ, లైబ్రరీలోనో ... లాబ్‌లోనో లేట్‌గా పని చేసుకుని ఇళ్ళకీ, హాస్టల్స్‌కీ వెళ్ళేవాళ్ళు తప్ప అంతగా సిటీలో ఉన్న రొద ఉండదు.

ఎన్.సి.సి ఆఫీసు దాటి... ఎడం వేపుకి తిరిగి దేశ్‌ముఖ్ కాలనీలో అహల్య వాళ్ళింటి వెళ్ళి, ఎపార్ట్‌మెంట్ లిఫ్ట్ దగ్గర నించున్నాను. అప్పుడే గౌతమ్ కూడా లోపలికి వస్తూ కనిపించాడు.

"ఏంటి ఇంత రాత్రప్పుడు వస్తున్నావు? ఇక్కడే పడుకుంటావా?" గౌతమ్‌కి తెలీదన్నమాట. "శనివారం కదా! ఇవాళ కూడా ఆఫీసేనా? " అదే అడిగాను.

"ప్రాజెక్ట్ కంప్లీషన్‌కి వచ్చింది. రోజూ పదకొండవుతోంది. ఇంకా వీకెండ్ అని ఇవాళ త్వరగా బైటపడ్డాను." ఆఫీస్ పని బాగా ఎక్కువగా ఉందో ఏమో గానీ ఇక్కడికి వచ్చినప్పట్నుంచీ గౌతమ్ కొంచెం సీరియస్‌గా ఉంటున్నాడు. నాతో చదువు సంగతీ, ఏమైనా డబ్బు

కావాలా అని అడగడం తప్ప ఎక్కువగా మాట్లాడట్లేదు. పెళ్ళివరకూ.. పెళ్ళిలో కూడా చాలా సరదాగా ఉన్నాడు. ఎప్పుడో తీరిక చూసుకుని కనుక్కోవాలి. శాంత పిన్ని చెప్పినట్లు ఎప్పుడూ "నాగవల్లి" హడావుడిలోనే ఉంటున్నాం.

పెళ్ళిళ్ళలో ఆఖరి తంతు నాగవల్లి. మా అమ్మా, శాంత పిన్నీ వాళ్ళ పెళ్ళిళ్ళప్పుడు మూడు రోజులు జరిగేవట పెళ్ళిళ్ళు. మూడోరోజు నాగవల్లి వెళ్ళేవాళ్ళు బట్టలు అవీ సర్దుకోవడాలు, ఒకళ్ళ తర్వాత ఒకళ్ళు వెళుతుండడం, పెళ్ళికూతురికి అప్పగింతలూ, జాగ్రత్తలూ చెప్పడం కొంత అలవాటయిన మగపెళ్ళివారు హాస్యాలు చెయ్యడం.... పెళ్ళిలో ఇది సరిగా లేదు, అది బాగాలేదు అని సాధించడం.... అమ్మాయి అత్తారింటికి వెళుతోందని బాధపడ్డం.... అన్ని రకాలుగా సందడి, హడావుడి ఉంటుందని... శాంత పిన్ని అలా అంటుండేది.

అమ్మమ్మగారి ఊర్లో ఆరిళ్ళలోను ఎక్కడో అక్కడ 'నాగవల్లి' హడావిడి ఉంటుండేది. అంత టెన్షన్‌లోనూ అమ్మమ్మగారి ఊర్లో గడిపిన రోజులు తలుచుకుంటే నవ్వొచ్చింది.

"ఏంటీ! చాలా హుషారుగా ఉన్నావు?" గౌతమ్ లిఫ్ట్‌లోకి వెళుతూ అడిగాడు.

"హుషారా... పాడా! ప్రొద్దున్నించీ తలపగిలిపోయేంత టెన్షన్‌గా ఉంది. ఇప్పుడే అమ్మమ్మగారిల్లు గుర్తుకు వచ్చి కొంచెం పెదవులు విచ్చుకున్నాయి." నేను లిఫ్ట్‌లోకి వస్తూ అన్నాను. లోపలికి రాగానే గౌతమ్ తలుపులేశాడు. ఒక్కసారి ఆందోళనగా నాకేసి చూశాడు.

"అహల్య బాగానే ఉంది కదా! నేను పని ఎక్కువగా ఉండి సెల్ ఆఫ్ చేసి కూర్చున్నాను," ఎప్పుడూ అహల్య గురించే ఆలోచించే గౌతమ్‌ని చూస్తే నాకు ముచ్చటేసింది. వాళ్ళిద్దరూ బాగానే ఉన్నారన్నమాటే! సిటీలో బిజీలైఫ్...... ఆఫీస్‌లో కట్‌త్రోట్ కాంపిటేషన్ తోనూ అదోలా ఉంటున్నాడేమో! అంతంత డబ్బు సంపాదిస్తున్నారు కానీ జీవితంలో ఉండాల్సిన అనుభూతుల్ని కోల్పోతున్నారేమో ఈనాటి యువత? నిజంగా పురోభివృద్ధి సాధిస్తున్నామా? ప్రవాహంలో పడికొట్టుకుపోవల్సిందేనా?

"మీరా! ఏమయింది? అలా ఎక్కడికో వెళ్ళిపోతావేంటి! అహల్యకేం కాలేదు కదా!" గౌతమ్ ఒక్కసారి కుదిపాడు. వాళ్ళ అంతస్థురాగానే తలుపు తీసి లిఫ్ట్ లోంచి బైటకి వచ్చాం.

"అహల్య బాగానే ఉంది. శివానీ వాళ్ళ ఫాదర్ పోయారు. ఇప్పుడు బస్‌లో ఊరికి వెళుతున్నాం, ఇద్దరం."

"అయ్యో! అలాగా! నేను కూడా వస్తా." సెల్ తీసి ఏవో నంబర్లు నొక్కాడు. నేను కాలింగ్ బెల్ నొక్కాను. వెంటనే అహల్య తలుపు తీసింది.

గౌతమ్ వాళ్ళ బాస్‌తో మాట్లాడుతున్నాడు. "ఓ ష్యూర్! నేను మండే మార్నింగ్ ఆఫీస్‌కి వచ్చేస్తా. అహల్యా! నాదొక డ్రెస్ కారీ బాగ్‌లో పెట్టు." అంటూ బాత్ రూములోకి వెళ్ళిపోయాడు.

"మరి టికెట్స్ మనకే కొన్నావేమో! దొరుకుతుందా?" నా సందేహం.

"ఎందుకైనా మంచిదని మూడు కొన్నాను. గౌతమ్ బాగ్ కూడా సర్ది పెట్టాను. మనం వెళ్ళేలోపు ఇంటికి వస్తే... మనతో వస్తాడని అనుకున్నా." అహల్య మాటలకి నాకు చాలా ఆశ్చర్యం వేసింది. భర్తలాగా ఆలోచించే భార్య, భార్య మనసులో మాట గ్రహించే భర్త ఉంటారని చదవడమే కానీ ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఇప్పటి జీవన ప్రవాహ వేగంలో ఇలాగే ఉండాలేమో! ఎందుకంటే చర్చించుకోడానికీ, మాట్లాడుకోడానికీ సమయం ఉండదు కదా!

తెల తెలవారుతుండగా మా ఊరు చేరింది బస్సు. నేనూ, అహల్యా ఒక సీట్‌లో, గౌతమ్ వెనకాల సీట్లో కూర్చున్నాం. ఇద్దర్నీ ఒకే సీట్‌లో కూర్చోపెట్టాలని ప్రయత్నం చేశాను. ఒకళ్ళ ప్రక్కన ఒకళ్ళు కూర్చుంటే కష్టం, సుఖం మాట్లాడుకుంటారు కదా అని. గౌతమ్ ససేమిరా ఒప్పుకోలేదు. తగినట్టుగానే వెనక సీట్లో ప్రక్కన ఇంచుమించు నలభయ్యేళ్ళున్న మగాడి కొచ్చింది.

చాలాసేపు ఇద్దరం శివానీ గురించి... మా స్కూలు రోజుల గురించి చెప్పుకున్నాం. ఇప్పుడు ఆలోచిస్తుంటే పజిల్‌లో అన్నీ ఎక్కడి వక్కడ పెట్టినట్లు అతికి పోతున్నాయి. మేం స్కూల్లో చదివినన్ని రోజులూ శివానీ వాళ్ళింటికి వెళుతూనే ఉండేవాళ్ళం. ఇంటర్‌లో చేరాక కొంచెం, డిగ్రీ చదువుతుండగా పూర్తిగా ఆగిపోయింది. వాళ్ళనాన్నగారికి, అమ్మకీ కూడా జబ్బు పెరుగుతూ ఉంటే...... మేం వాళ్ళింటికి వెళ్ళడం తగ్గిపోతూ వచ్చింది. ఏదో సమస్య ఉందని మాకు తెలీకుండా, శివానీ ఎలా నెగ్గుకొచ్చిందో...... రోజులో సగం పైగా కలిసే ఉండేవాళ్ళం..... అంత మబ్బుగా ఎలా ఉన్నామో తలుచుకుంటే వింతగా అనిపిస్తుంది.

బస్సు దిగాక గౌతమ్ హోటల్‌కి వెళతానన్నాడు. అహల్య వాళ్ళ ఇల్లు చిన్నదని ఎప్పుడూ హోటల్లోనే దిగుతాడు. "మా ఇంట్లో దిగచ్చు కదా" అని ఒకటి రెండు సార్లడిగాను.

"ఎందుకే మీకు ఇబ్బంది? అయినా మీ ఇంట్లో దిగితే వాళ్ళు ఫీలవుతారు. హోటల్లో అయితే ఏం ప్రాబ్లం ఉండదు." గౌతమ్ మాటలకి నేను ఏం రెట్టించలేదు. మా ఇంట్లో కూడా తనకేం సదుపాయాలుండవు కదా!

అహల్య, వాళ్ళింటికి, నేను మా ఇంటికి వెళ్ళిపోయాం.

"తొమ్మిదింటికల్లా శివానీ వాళ్ళింటి దగ్గర కలుద్దాం." అంటూ గౌతమ్ హోటల్ కేసి వెళ్ళిపోయాడు.

మరి అహల్య వాళ్ళింటికి వెళ్ళడా? శివానీ వాళ్ళింటికి వెళ్ళాలని వచ్చాడు కదా! అందుకే అయియుంటుంది. ఎక్కడో ఏదో ఏమూలో మనసులో పీకుతోంది. అహల్య, గౌతమ్ పూర్తిగా ఫార్మల్‌గా ఉన్నట్లనిపిస్తోంది.

ఏమిటో ఏమీ అర్థం అవట్లేదు.

అమ్మ, గుమ్మంలో అడుగుపెడుతూ ఉండగానే ఆదుర్దాగా ఎదురొచ్చింది.

"ఏవండీ! మీరా వచ్చింది. ఏంటిలా హఠాత్తుగా వచ్చావు. సెలవులేం లేవు కదా? వంట్లో ఎలా ఉంది? అక్కడేం గొడవల్లేవు కదా!" ప్రశ్నలమీద ప్రశ్నలు 'హైదరాబాద్' అంటే ఎప్పుడూ గొడవలు జరుగుతుంటాయని మా ఊర్లో అందరికీ ఒక అభిప్రాయం.

"ఏం లేదమ్మా! కంగారుపడకు." అంటూ శివానీ వాళ్ళ నాన్నగారి సంగతి చెప్పాను. ఎవరికీ ఆయన జబ్బుతో బాధపడుతున్నారని తెలీదు. నేను కూడా ఎప్పుడూ చెప్పలేదు.

"అయ్యో అలాగా? పాపం! ఆయన పోతే ఆయన దగ్గర పనిచేసే వందల మందికి కష్టమేనే. వాళ్ళ అబ్బాయి కూడా దూరంగా ఉన్నాడు." నాన్నగారు పెరట్లోంచి వస్తూ అన్నారు.

అప్పుడు చెప్పాను. "నాయుడుగారు నాలుగేళ్ళనుంచీ సిక్ అయి, రెండేళ్ళుగా కదల్లేని స్థితిలో ఉన్నారు" అని.

"శివానీయే వ్యాపారాలన్నీ చూస్కుంటోంది ఇన్నాళ్ళు. అందుకే మాతో పి.జి చెయ్యడానికి కూడా రాలేదు." నా మాటలకి అమ్మా, నాన్నా నోట మాట రానట్లు నిలబడిపోయారు.

"మేం కూడా రామా?" ఎలాగో గొంతు పెగుల్చుకుని అడిగారు నాన్నగారు.

"మీకు ఎవరూ తెలియదు కదా! శివానీ ఎలా ఉందో తెలీదు. వాళ్ళన్నయ్య విష్ణు ఎప్పుడు వస్తాడో తెలీదు. మీరు వస్తే మాత్రం అక్కడ ఎవర్ని పలకరించాలి? వద్దులెండి." దొడ్లోకి వెళుతూ అన్నాను.

స్నానం చేసి, బట్టలు మార్చుకున్నాక... అమ్మ ఏదైనా తింటేగాని వెళ్ళడానికి వీల్లేదంది. బలవంతంగా నాలుగిడ్లీలు తినిపించింది. ఇడ్లీ తిని, కాఫీ త్రాగుతుంటే లేచాడు శేషు. అప్పుడు టైము తొమ్మిది దాటింది.

"హాయ్! ఎప్పుడొచ్చావ్?"

"వచ్చి మూడు గంటలైంది. కుంభకర్ణుడి తమ్ముడిలా పడుకున్నావు. చదువెలా ఉంది?" వాడికేసి అనుమానంగా చూస్తూ అన్నాను.

"అయితే నువ్వు కుంభకర్ణివి, నేను నీ తమ్ముడ్ని అన్నమాట." అంటూ దొడ్లోకి వెళ్ళిపోయాడు. కళ్ళు అగ్నిపూలల ఉన్నాయి.

"రాత్రి వచ్చేసరికి పన్నెండు దాటుతుంది. 'ఫ్రెండ్స్ దగ్గర చదువుకుంటున్నా' అంటాడు." అంది అమ్మ వాడి పరుపు చుడుతూ.

"వాడి పక్కవాడెత్తుకోలేడా? నువెందుకు చెయ్యాలి? సెమ్ ఎక్జామ్స్‌లో ఎలా వచ్చాయి మార్కులు?" చిరాగ్గా అడిగాను.

"పొద్దుపోయి వచ్చి అలసటగా పడుకుంటాడు. చదువు ధ్యాసలో పడి తిండి కూడా సరిగ్గా తినట్లేదు. పోన్లేవే!" అమ్మ కాఫీ కలపడానికి వంటింట్లోకి వెళుతూ అంది.

"తిండి తినట్లేదా! ఎక్కడైనా లాగించి వస్తున్నాడేమో! మొహం అదీ అలా ఉబ్బి ఉందేమిటి?" అమ్మా, నాన్నగారు వాడి గురించి పట్టించుకోవట్లేదేమో అనిపించింది. మగపిల్లాడైతే అలా వదిలేయడమేనా? నేను అరగంట ఆలస్యంగా వస్తే, అమ్మ నానా గొడవపెట్టేది.

"పరీక్షల్లో అరవైశాతం పైనే వస్తున్నాయే మార్కులు. రాత్రి చాలాసేపు స్నేహితుల దగ్గర చదువుకుని వస్తున్నాడు." నాన్నగారు కొంచెం సందేహంగా అన్నారు.

"మిగిలిన వాళ్ళకి ఎలా వస్తున్నాయో కనుక్కున్నారా? 'తెలుగు'లాగా కాదు. మిగిలిన సబ్జెక్ట్‌లలో ఎనభైకి మించి వస్తున్నాయి." ఇంజనీరింగులో చేరాడు కదా! ఇంక చెడిపోడానికి ఏముంటుందిలే అనుకుంటున్నారా? నాన్నగారికి సాహిత్య సమావేశాలు తప్ప ఏం పట్టవు కదా! నాకెందుకో శేషుగాడి ధోరణి నచ్చలేదు.

ఇంతలో శేషు మొహం తుడుచుకుంటూ వచ్చాడు. వెనకాలే కాఫీ గ్లాసుతో అమ్మ. ఏం వాడి కాఫీ గ్లాసు వాడు తెచ్చుకోలేడా? బాగానే ఉన్నాయి రాచమర్యాదలు.

"ఏంటి తల్లీ? ఇలా ఊడిపడ్డావు చెప్పాపెట్టకుండా?"

"ఏం? చెపితే కొంచెం జాగ్రత్తగా ఉండేవాడివా?" నా కంఠంలో అనుకోకుండా కరుకుదనం వచ్చేసింది.

"రాకరాక వచ్చావు కదా అని మర్యాద ఇస్తుంటే రెచ్చిపోతున్నావేంటి? వచ్చినపని చూసుకుని వెళ్ళు." విసురుగా అమ్మ చేతిలోగ్లాసు తీసుకుని వరండాలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

అమ్మా, నాన్నగారు నిర్ఘాంతపోయి చూస్తుండి పోయారు.

నాకీసారి భయం వేసింది. ఏదో చెయ్యాలి అనుకుంటూ శివానీ ఇంటికి బయలుదేరాను.

* * *

శివానీ వాళ్ళ ఇంట్లోకి నేను అడుగు పెడుతూ ఉండగానే, గౌతమ్ కూడా ఆటోలో దిగాడు. అహల్య అప్పటికే వచ్చి శివానీ ప్రక్కన కూర్చుంది. వరండా నిండా జనం. అంతా నిశ్శబ్దం. ప్రమీల ఆంటీ మడత నలగని ఇస్త్రీ చీర కట్టుకుని అటూ, ఇటూ తిరుగుతున్నారు. శివానీ వాళ్ళ నాన్నగారి బాడీని కోల్డ్‌బాల్స్‌లో పెట్టారు. ఏ నిముషంలోనైనా వాళ్ళ అన్న, వదిన రావచ్చుట. భవానీ బాక్స్ దగ్గరగా కుర్చీలో కూర్చుంది. రుద్ర ఎరేంజ్ మెంట్స్ అన్నీ చూస్తున్నాడు.

నేను నెమ్మదిగా వెళ్ళి శివానీ దగ్గరగా కుర్చీలాక్కుని కూర్చున్నాను. నన్ను, అహల్యని పట్టుకుని ఒక్కసారి బోరుమంది శివాని. "నిన్నట్నుంచీ మాటా, మంతీ లేకుండా కూర్చుని ఉంది. మిమ్మల్ని చూడగానే ఆనకట్ట తెగిన ఏరైంది." ఎవరో అంటున్నారు.

"వాళ్ళు ముగురూ అక్కా చెల్లెళ్ళ కంటే ఎక్కువగా ఉంటారు మరి." శివానీ వాళ్ళ పక్కింటావిడ అంది. ఆవిడ రోజూ మమ్మల్ని పలకరిస్తూ ఉండేది.

శివానీ ఏడవడం మేమెప్పుడూ చూడలేదు. వాళ్ళ నాన్నగార్ని పసిపిల్లాడిలా సాకింది మూడేళ్ళగా!

ప్రమీలాంటీ శివానీ దగ్గర నుంచుని అయోమయంగా చూస్తోంది.

"నాకాకలేస్తోంది. బ్రేక్ ఫాస్ట్ పెట్టమను." శివానీ చెయ్యి పట్టుకుని లేపుతూ అంది. కళ్ళు తుడుచుకుని ఆంటీని లోపలికి తీసుకెళ్ళింది శివానీ.

రుద్ర, గౌతమ్ మా దగ్గరకి వచ్చారు. ఇద్దరం లేచి నుంచున్నాం.

"అంకుల్ చాలా ఫాస్ట్‌గా డిటీరియోరేట్ అయిపోయారు. ఒక రకంగా చూస్తే వెళ్ళిపోడమే మంచిదన్నారు డాక్టర్. ఇక మందులు కూడా ఎంత డోస్ పెంచినా పనిచెయ్యడం మానేశాయి. ఆఖరికి లిక్విడ్స్ కూడా మింగలేకపోయారు. చివరికి హార్ట్ మజిల్స్ అండ్ నెర్వస్ గే ఇన్" రుద్ర మాట్లాడుతుండగానే సెల్ మ్రోగింది.

"విష్ణు వాళ్ళు ఊర్లోకి వచ్చార్ట." మాతో అని గేటు దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

"రుద్ర చెప్పింది నిజమే. పార్కిన్సన్ డిసీజ్ వచ్చినవాళ్ళు పది ఏళ్ళు, ఇరవై ఏళ్ళు బాధపడుతుంటారు. అన్నీ తెలుస్తూ, ఏమీ చెయ్యలేక... నిస్సహాయంగా.. ప్రతి దానికీ ఇతర్ల మీద ఆధారపడుతూ.... నరకం అనుభవిస్తారు. 'ఫాస్ట్ డిటీరియోరేషన్ బ్లెస్సింగ్ ఇన్ డిస్‌గైజ్' అంటారు డాక్టర్లు." అహల్య అంది మెల్లగా.

గేటు దగ్గర హడావుడి. భవానీ పరుగెత్తుకుని గేటు దగ్గరకి వెళ్ళింది. విష్ణు కారు దిగగానే వెళ్ళి అతన్ని గట్టిగా పట్టుకుని వెక్కుతూ ఏడవడం మొదలు పెట్టింది. విష్ణు, భవానీని తీసుకుని నాయుడుగార్ని పడుకోపెట్టిన బాక్స్ దగ్గరికి వచ్చాడు. వెనకాలే అతని భార్య, పిల్లలు రాలేదనుకుంటా. శివానీ కూడా లోపల్నుంచి వచ్చి అన్న ప్రక్కన నుంచుంది.

"థాంక్స్ ఫర్ టేకింగ్ కేర్ ఆఫ్ డాడ్" శివానీని చూస్తూ అన్నాడు.

అన్నేళ్ళుగా శివానీ చేసిన దానికి ఆ ఒక్కమాటతో చెల్లయిపోయిందా!

ఆ తర్వాత అన్ని పనులూ చకచకా జరిగిపోయాయి.

అమ్మ, నాన్నగారు, వాణి ఆంటీ, శివయ్యగారు.... నాన్నమ్మగారు కూడా వచ్చి చూశారు. వాళ్ళింట్లో ఎవరూ తెలియకపోయినా, శివానీతో ఉన్న అనుబంధం అలాంటిది. శేషుగాడు పత్తాలేడు.

శివాని వాళ్ళ అమ్మని చూసుకుంటూ ....రుద్రతో కలిసి అన్ని పనులు సవ్యంగా అయేలా చూస్తూ... అన్నింటా తానే అయి తిరిగింది. భవానీ కూడా అన్ని చోట్లా కనిపిస్తూ ఉండేది.... పనివాళ్ళ మీద పెత్తనం చెలాయిస్తూ....... విష్ణు దగ్గర కబుర్లు చెపుతూ..... చూడ్డానికి వచ్చిన ధనవంతులైన వారిని పలకరిస్తూ. భవానీ వాళ్ళ ఆయన వచ్చిన రోజు సాయంత్రమే వెళ్ళిపోయారు పిల్లల్ని తీసుకుని.

నేనూ, అహల్య రెండు రోజులుండి హైదరాబాద్ వచ్చేశాం.

హైదరాబాద్ వచ్చాక వారం రోజులుకి కానీ మామూలుగా అవలేకపోయాం. నాకు తెలిసీ బాగా పరిచయం ఉన్నవాళ్ళు పోవడం ఇదే మొదలు. చాలా రోజులు ఉయ్యాల బల్లమీద కూర్చుని మమ్మల్ని పలకరించే నాయుడుగారు గుర్తుకొస్తుండేవారు. జబ్బుగా ఉన్న ఆయన్ని ఒక్కసారేగా నేను చూసింది మరి.

నేనూ, అహల్యా అప్పుడప్పుడు కలుస్తూ మొత్తానికి ప్రీవియస్ పరీక్షలు అయాయనిపించాం. ఆఖరి పరీక్ష రాసి హాస్టల్ కొచ్చాను.

"సమీరా! నీకు ఫోన్" రూమ్మేట్ పిలుపు విని వణుకుతూ సెల్‌ఫోన్ అందుకున్నాను. (తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో)